

MOTÝL

Mária Hamzová

**Zajtra môže
byť neskoro**

Copyright © Mária Hamzová 2009
Design © Motýľ design 2009
Cover photo © Isifa 2009
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2009

ISBN: 978-80-89199-95-2

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Mária Hamzová

ZA JTRA MÔŽE BYŤ NESKORO

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

MIRIAM

Sedela tesne pri ňom. Prsty mali prepletené, cítila, aké ich má horúce.

„Miluješ ma, Miriam?“

Prekvapene pozrela na neho. Videla tvár, ktorú milovala. Sivé oči, do ktorých sa tak rada dívala. Pýtal sa, čo toľkokrát rozoberali a vedela, že je to viac ako jasné. Že je to nad slnko jasnejšie pre neho, pre ňu a aj pre všetkých okolo. Tak prečo sa znova tak nezmyselne pýta?!

„Prečo sa pýtaš, vieš to predsa dobre.“

„Chcem to vedieť, Miriam, miluješ ma? Máš ma stále tak rada ako predtým?“

„Samozrejme, že ťa mám rada ako predtým.“

„Tak pod' so mnou a obleč sa.“

Prekvapila sa. Oblicť sa? „Načo?“

„Ideme sa predsa zosobášiť.“

„Zosobášiť?!“

„Áno, tak sme to predsa chceli, plánovali sme to.“

„Ale...“ otočila sa k nemu a zadívala sa na neho.

Áno, bola to jeho, Brunova tvár. Poznala ju, aj keď sa jej na nej čosi nepozdávalo. A prečo ju tak šokovali jeho slová?

„Áno, chceli sme sa zobrať, zabudla si?“

„My sme sa chceli zobrať?“ marilo sa jej čosi také, no pomaly ju zachvacovala neistota a strach.

„Nepamätáš? Chceli sme mať veľa detí, postaviť si dom.“

„Áno, ale...“

„Čo? Chceš si ma zobrať, nie? Chceš byť predsa so mnou, miluješ ma ako predtým, nie?“ hlas mal čoraz nástojčivejší a nervóznejší.

Odtiahla sa a zadívala sa na neho. Nie, ako je to možné? Toto nie je jeho hlas, toto nie je jeho tvár! Strach v nej rástol, menil

sa na hrôzu. Ona tohto muža predsa nemiluje, ona si ho nechce vziať, ona s ním nechce stráviť zvyšok života!

Chcela sa rozbehnúť preč, no on ju pevne chytil za obe ruky.

„Podme, Miriam, svadobní hostia čakajú, všetko je pripravené.“

Pokúšala sa mu vytrhnúť.

„Ja... ja sa nechcem vydávať!“ zvolala. Naozaj to nechcela, nerozumela tomu, nechápala to!

„Pod', je tam aj tvoja mama, otec, priatelia...“

„Ale ja sa nemôžem za teba vydať!“ už to začínala chápať, vedela, prečo je taká zmätená! Zrak sa jej akoby vyjasnil, zbadala, že to nie je Bruno, ale Dalibor! Jeho tvár, jeho oči aj hlas! Jeho ruky, prsty, dotyky! Začali ju páliť, akoby jej tam prikladali žeravé železo.

„Miriam, čo to hovoríš?!“

„Ja sa za teba nemôžem vydať!“ pokúšala sa zbaviť páľavy na rukách.

„Prečo? Prečo, Miriam?“

„Nemilujem ťa!“

„Tak nehovor.“

„Dalibor, ja ťa už nemilujem, nemôžem sa za teba vydať!“

„Musíš! Ako to všetkým vysvetlíš? Tvojej mame, otcovi, mojim rodičom... hosťom, známym, príbuzným...“

Odtrhla sa od neho. „Nevydám sa za teba!“ skríkla zúfalo. Nepáčila sa jej Daliborova tvár, jej sebavedomý a pokojný výraz. Prečo je vlastne tu? Prečo sa s ním zhovára? Prečo sa zhovárajú o svadbe?!

„Miriam, upokoj sa, nemusíš sa za mňa vydať, vieš dobre, že ty už si moja žena!“

„Čože?!“

„Ty si už moja manželka, vydala si sa za mňa!“

„Ale ja milujem Bruna!“

„Akého Bruna? Veď ty nemôžeš nikoho iného milovať, iba mňa! Ja som tvoj manžel, budeš naveky so mnou, v dobrom aj

v zlom, si len a len moja, ty nesmieš nikoho milovať, len mňa a žiadneho Bruna!“

Roztriasla sa hrôzou. To nie je možné! Nemôže byť predsa na celý život pripútaná k tomuto človeku! Nemá ho rada, hoci ho kedysi tak veľmi milovala, no opustil ju, sklamal, už miluje Bruna, ona má svojho Bruna, s ním chcela spojiť svoj život, nie s Daliborom, jeho už dávno vypustila zo svojho života, tak prečo je naraz za neho vydatá?! Prečo jej hovorí, že už Bruna nesmie milovať?

„Miriam, poďme už...“

Podával jej ruku.

Nie, nie, nie! Nemôže s ním odísť, nemôže zradiť svojho Bruna!

Vydesená sa posadila. Obklopovalo ju ticho a tma. Priložila si ruku na hrudník. Srdce jej bilo ako splašené. Poobzerala sa. Pohľad sa jej zastavil na lôžku vedľa nej. Vydýchla si úľavou. Hnusný, hnusný, hnusný sen! Našťastie je preč. Nijaká svadba, nijaký Dalibor. Ten je už dávnou minulosťou. Vedľa nej spokojne odľukoval Bruno. Ticho nadvihla paplón a vkĺzla do jeho tepla. S radosťou sa stúlila do veľkého náručia, ktoré jej s mrmlaním otvoril. Pobožkala ho na drsné líce a spokojne si položila hlavu na jeho rameno. Zatvorila oči. Ešte dlho sa nemohla zbaviť nepríjemného pocitu. Prečo sa jej to prisnilo? Znamená to niečo? Nad Daliborom tak dlho nepremýšľala, vypustila ho zo srdca dávno, a aj z myšlienok. Vtedy, keď ju podrazil. Veď s ním čakala dieťa, a on už sľuboval obrúčku inej. Netušila to a jeho zrada veľmi bolela, lebo vyšla na povrch po jej spontánnom potrate. Takmer zomrela bolesťou.

Je to už za ňou, prekonala to. A pomohla jej láska k Brunovi.

Konečne prichádzal spánok. Už nechcela myslieť na Dalibora. Nezaslúžil si to...

PRIMÁR TICHOMÍR

– Pani doktorka, vy ma uštvete! – zvolal primár neurologického oddelenia, Ján Tichomír, a pozrel na Miriam. V hlase mal prísnosť, no v očiach veselosť.

– Zrejme áno, – usmiala sa aj Miriam.

Bola tu už asi stýkrát. Pracovala na pľúcnom oddelení niekoľko mesiacov, no práca na neurológii ju lákala viac. Predtým strávila takmer rok na neurologickom oddelení v inej nemocnici, takže vedela, čo práca neurológa obnáša. Že je veľmi ťažká a náročná, ako, samozrejme, práca každého lekára, no bolo jej za tou prácou smutno. Na pľúcnom oddelení bolo rovnako zaujímavé, no cítila, že to nie je pre ňu. Brala to ako nejaké provizorium, ako miesto, kde prechádza čas, kým sa vráti tam, kde ju to ťahá viac.

Preto sa chodila pýtať na neurologické oddelenie, či v dohľadnom čase nebudú potrebovať neurológa, či náhodou neodchádza niekto na materskú, či sa tam predsa len neuvoľnilo aspoň nejaké miesto... a vždy si to namierila priamo za primárom.

– Naozaj tak túžite pracovať na neurológii?

Miriam sa rozžiarila tvár. – Áno, pán primár.

Tichomír uvažoval. – Pani doktorka, teraz tu naozaj nemáme žiadne voľné miesto, ako som vám hovoril doteraz, ale skúste sa opýtať na možnosť cirkulácie po jednotlivých oddeleniach. Hodí sa vám to pre atestáciu. A, samozrejme, raz za čas sa spýtajte, čo sa deje u nás. Možno časom... ktovie, viac vám v tejto chvíli sľúbiť nemôžem. A dajte mi kontakt na vás, ak by sme potrebovali, sekretárka vás nájde. Aby ste nemuseli sem chodiť zbytočne. A tak často. Ušetríte čas sebe a aj mne, dobre?

Nebolo toho veľa, no aj tak pociťovala nádej. S ľahkým pocitom na duši kráčala na obed. Zistí si, ktoré oddelenia musí odcirkulovať, a začne si to vybavovať hneď. Primár mal pravdu.

Odcirkuluje si, čo treba, bude to potrebovať. A popri tom bude dúfať, že na neurológii hádam na ňu nezabudnú...

Pred niekoľkými mesiacmi opustila neurologické oddelenie v jednej menšej nemocnici pre neznesiteľné medziľudské vzťahy a napätie medzi kolegami. Našla si toto miesto pľúcnej lekárky, no už vtedy tušila, že neurológia jej bude chýbať. Po pár týždňoch sa o tom presvedčila a definitívne sa rozhodla. Musí sa vrátiť na neurológiu. Ak nie tu, možno niekde inde... veď nemocníc je dosť. Preto si to namierila za primárom nervového oddelenia Tichomírom. A takmer ho naozaj uštvala. Usmiala sa. Už mu dá pokoj. Aspoň teda na chvíľku. Bude sa snažiť o cirkuláciu a potom...

V jedálni si sadla ku kolegovi Edovi Kadlečíkovi. Bol to asi tridsaťtriročný tmavovlasý muž s krátkymi strapatými vlasmi. Svojou chlapčenskou tvárou a okuliarmi jej pripomínal Harryho Pottera. Veľmi jej pomohol v začiatkoch, keď nastúpila na pľúcne oddelenie.

– Dobrú chuť.

– Ďakujem, – odpovedal s plnými ústami Edo a kývol jej. – Si nejaká rozžiarená, deje sa niečo?

– Nie, – usmiala sa záhadne Miriam, – len sa snažím zorganizovať si svoju budúcnosť.

– Ideš sa vydávať? – začudovane sa na ňu pozrel.

– Nie.

– Tak teda čo?

– Chcela by som ísť pracovať na neurológiu.

– Čo? – vidlička sa mu od prekvapenia zastavila na polceste do úst.

– Ako počuješ. Rada by som sa vrátila na neurológiu.

– Pľúcne ťa nechytilo? – trochu sklamane sa spýtal.

– Až tak veľmi nie.

– Škoda. Kedy odchádzaš?

– Neodchádzam. Nie je tam voľné miesto. Bola som tam niekoľkokrát. Ale asi začnem cirkuláciu, spýtam sa primára, či ma pustí. Ale ešte by som mu nechcela povedať všetko. Tak si to, prosím, nechaj pre seba.

– Jasné, Miriam, ako povieš, – povedal rýchlo Edo a hneď zmenili tému, lebo si k nim prisadla ďalšia kolegyňa.

Celé poobedie mala Miriam povznesenú náladu. Mala aký-taký prísľub novej práce na neurológii a primár pľúcneho oddelenia súhlasil s jej cirkuláciou. Jej cieľ znova sa vrátiť k práci neurologičky konečne nadobúdal aspoň nejaké kontúry.

Zavolala Brunovi. Nedvíhal. Sklamane strčila mobil do vrecka. Ale nehnevala sa. Vedela, že keď jej nezdvihol, nemohol. Určite má v práci aj on ruch. Práca na neurologickom oddelení mu dávala zabrat'. Kedysi bol primárom oddelenia, na ktorom predtým pracovala. Ona tam začínala svoju dráhu lekárky, on bol už zosadeným primárom s nie celkom jasnou minulosťou. O svoj post prišiel vďaka ľudskej zlobe a intrigám. No bolo to už za ním. Vyhral konkurz na miesto primára neurologického oddelenia v meste vzdialenom od jej asi osemdesiat kilometrov. Konečne mal pocit zadosťučinenia. Začínal nanovo, ako ona. Uškrnula sa. Hovorili aj o tom, že by mohla ísť pracovať k nemu, no potom to so smiechom zavrhlí. Asi by nebolo dobré... byť spolu v práci aj doma... takto sa na seba viac tešia. Pípla jej esemeska.

Nevidím tvoj úsmev... a preklínam tak nekonečný čas...

Vchádzala na inšpekčnú izbu lekárov, keď jej mobil zacinkal. Vrátila sa na chodbu a postavila sa k veľkému bielemu oknu.

– Prosím? – spýtala sa s úsmevom. Bol to on.

– Ahoj, láska, – začula šeptavý Brunov hlas a srdce sa jej zachvelo. Po rozchode s Daliborom neverila, že také trepotanie duše ešte niekedy zažije. – Ako sa máš?

– Ja dobre, a ty?

– Máš rozjasaný hlas. Nejaká dobrá správa?

– Bola som dnes na neurológii a potom za naším primárom.

– A?

Povedala mu, čo jej povedal primár Tichomír a ako plánuje nastúpiť na chirurgické oddelenie. Tam mala začať s cirkuláciou.

– No to je dobré, nie? – tešil sa s ňou Bruno.

– Super!

– Mali by sme to osláviť, čo povieš?

– Ved' ešte nie som tam!

– Aj toto môže byť dôvod na oslavu. Tichomír jednoducho rezignoval. Dostala si ho.

– Myslíš, že na mňa nezabudne, ak sa niečo uvoľní? – robila si starosti Miriam. Netešila sa predčasne?

– Určite nie, a ak áno, pripomeniem mu to.

– Hádám to vyjde aj bez toho...

Bruno sa do telefónu ticho zasmial. Vedel, že Miriam by len nerada prijímala jeho intervenciu.

– Kedy končíš? – spýtala sa ho. – Máš toho veľa?

– Dnes nie. Stretneme sa o piatej? Dáme si večeru a nejaké víno, hm?

Pozrela na hodinky. – Dobre, niečo si tu dorobím a stretneme sa o piatej. V našej pizzerii?

– Tam. Tak ahoj.

Znovu si prečítala poslednú esemesku. Šťastne sa usmiala. Bruno, Bruno...

Napriek tomu, že už žili spolu, so zaľúbenými esemeskami neprestával. Kedysi jej ich tajne posielal, keď ešte netušila, že si ju všima oveľa viac, ako by sa na obyčajného kolegu patrilo. Po Da-liborovej zrade zatvorila srdce láske, no Brunovi Záhoreckému sa tam podarilo vkĺznuť. Sám mal za sebou jeden vážny nevydarený vzťah, ktorý ho hlboko ranil a dlho sa z neho nevedel spamätať, tak si teraz vedeli vážiť blízkosť toho druhého a tešili sa z nej.

Strčila si mobil do plášťa. Večera pri pohári vína doklincuje celkom vydarený deň.

ZNOVA DOKTOR VALENT

Bruno si všimol tri zmeškané hovory. Ktosi mu volal, kým hovoril s Miriam. Číslo nepoznal... No, ak má niekto záujem, ozve sa neskôr.

Mobil sa ozval, ešte keď naň pozeral.

– Prosím, Záhorecký...

Nikto mu neodpovedal, len počul čísi dych.

– Prosím!

– Doktor Záhorecký?

– Prosím, kto volá? – spýtal sa, ale bolo to zbytočné. Hlas spoznal.

– Tu je doktor Valent.

Okamih bol prevrapený. – Dobrý deň, pán doktor, – povedal napokon. Doktor Valent bol jeho bývalý kolega z predchádzajúceho pracoviska. Odchádzal z neho narýchlo a veľmi rád, dlho sa nerozhodoval. Jednou z príčin bol aj doktor Valent. Svoje peklo na tom oddelení si prežil a po príchode Valenta sa začalo znova. Keď sa rozhodla odísť Miriam, nasledoval ju, ako aj ďalší lekári z oddelenia. Na tomto oddelení začínal znova. S čistým štítom a s vierou v človeka a lásku. Na minulosť nechcel myslieť a nebol by rád, keby mu ju niekto pripomínal. Hoci aj obyčajný Valent. Čo od neho môže chcieť?

– Ako sa vám darí, pán doktor? – znova sa ozval Valent a Bruno v jeho hlase poznával typický arogantný a drzý tón.

– Potrebujete niečo odo mňa, pán doktor? – čo najľahostajnejšie sa spýtal. Napriek tomu, že mu pri Valentovom hlase zovrelo z úplne neznámeho dôvodu celé vnútro, neprestával myslieť na Miriam a na dnešný večer. Nemienil si ho nechať pokaziť nejakým Valentom. Ani jeho nepríjemným provokačným tónom.

– Dopočul som sa, že sa vám predsa len podarilo získať miesto primára. Je to síce na opačnom konci republiky, ale veď pacienti sú všade, no nie?

Bruno vošiel do svojej kancelárie s mobilom pri uchu a sadol si do kresla. Vyčkával, čo povie Valent ďalej. Žeby si dal tú námahu, aby mu povedal, že o tom vie?

– Blahoželám, teda, pán primár Záhorecký, – pokračoval Valent sarkastickým tónom, – konečne ste dosiahli, po čom ste tak túžili. Viem, že nie je ľahké existovať s tým, že robíte len nejakého

podradného sekundára, keď kedysi ste sa ohrievali v primárskom kresle, no nie?

Bruno okamžite vypol mobil. V duchu na Valenta zahrešil. Je to možné? Bol rád, že vypadol z toho oddelenia, že konečne voľne dýcha a zrazu sa mu tu ozve Valent ako zlý duch.

Kedysi bol terčom Valentových útokov a nik netušil prečo. Prečo sa taký namyslený mladý doktor zameriava práve na neho. Vysmieval sa mu a rýpal do jeho najcitlivejších miest. Veril, že konečne bude mať od neho pokoj. A verí tomu stále.

Zahľadel sa do okna, na dážd', ktorý všetkých prekvapil. Dáždniky na chodníkoch sa vystierali a rýchlo sa presúvali z miesta na miesto. Kvapky vody stekali po sklených tabuliach. Miloval dážd'. Jeho tiché a nevtieravé klopkanie na okná a parapetné dosky, ktoré ho neskutočne upokojovalo a dovoľovalo mu tak nekonečne premýšľať. Valent mal pravdu. Naozaj vtedy trpel, že prišiel o miesto primára. Pretože to bolo tým najdehonestujúcejším spôsobom. Kvôli krivému obvineniu. Nevedel, ako sa má brániť, netušil, ako dokázať, že to nespravil. Nevedel, ako sa dokazuje nevina...

Nakoniec rozruch okolo neho utíchol, obvinenie sa stiahlo, no mora sa pre neho neskončila. Bolo preňho utrpením kráčať po chodníku do práce. Mal pocit, že ho všetci pozorujú a šepkajú si o ňom. Že sa škodoradostne vyškierajú a tešia sa z jeho pádu. Dlho sa mu nedarilo z oddelenia odísť, akoby mal počarované. Dusil sa tam, mal pocit, že príde o rozum. Až sa tam raz zjavila Miriam...

Bruno sa pousmial a prstom utrel kvapku na pootvorenom okne. Bola ako rosa osvieženia na jeho vyprahnutej duši. Priniesla jeho dňom nové svetlo, ani o tom nevedela. Kedy si ju vlastne všimol inak ako len novú kolegyňu? Už si nevedel spomenúť, možno to bolo hneď v ten deň, keď nastúpila a narazila práve na neho. Bola vyplašená ako malé vtáčatko. Neistá a v medicínskej praxi absolútne neskúsená. Videl, ako statočne sa borí s problémami v začiatkoch, videl, ako postupne získavala skúsenosti i sebavedomie, videl, ako prežíva osudy ľudí a cíti s nimi. Keď sa jej

nedarilo na vizite a nešťastne s hanbou klopila oči, trpel spolu s ňou, keď mala oči uplakané po strate nenarodeného dieťaťa, drásalo mu vnútro tiež, a keď ju krátko na to opustil priateľ, vedel presne, aká bolesť to je...

Potriasol hlavou a rýchlo utrel dlaňou zvyšné kvapky dažďa na okennom ráme. Je vlastne šťastný. Má ženu, ktorú miluje, prácu, ktorá ho baví, miesto, ktoré mu právom patrí...

Myšlienky mu prerušil drnčavý zvuk telefónu. Načiahol sa ponad stôl za slúchadlom.

– Prosím, Záhorecký...

– Pán primár, prečo ste zložili? Akoby ste sa netešili, že ma počujete. Veď som vám chcel iba zablahoželať k vášmu úspechu, či to nie je pre vás úspech? – ozval sa znova uštipačný Valentov hlas. Takmer neveril, že ho znova počuje, tentokrát z pevnej linky.

– Pán doktor Valent, – povedal pokojne, – už ste mi to povedali, máte na mňa ešte niečo? Ak nie, tak...

– Počkajte, počkajte, pán primár, – rýchlo povedal Valent a Bruno len zvedavosť prinútila nepoložiť. – Chcel som vám len popriať veľa šťastia, teda, keď sa vám už takto darí, a chcel som tiež pozdraviť Miriam. Žijete spolu, nie? Už ste sa zobrali? Alebo ešte váhate?

Bruno rázne položil a radšej sa pobral na oddelenie. Vedel, že Mário Valent je obyčajný primitív. Napriek tomu mu úzkosťou zovrelo srdce.

MIRIAM A BRUNO

Šoféroval opatrne, aby na mokrej ceste nedostal šmyk. Proti vôli mu z mysle neschádzal Valent a jeho telefonáty. Prečo volal, čo od neho chce? V rádiu dávali dopravný servis. Zvýšil hlasitosť a prinútil sa sústrediť na cestu. Napriek tomu mu v hlave ako maják svietilo neznáme varovanie...

Auto odstavil pred panelákom a pozrel na hodinky. Miriam

doma nebude, on sa ešte stihne prezliecť. Vybehol po schodoch. Hodil na seba čistú košeľu a pohodlné rifle, ktoré nosil najradšej. Zabuchol dvere bytu a pobehol smerom k ich obľúbenej pizzerii. Vonku znova začalo kropiť, tak zrýchlil krok, keďže nemal so sebou dáždnik. Nenosil ho, lebo dáždniky neznášal. Už videl pizzeriu a za oknami rozžiarené svetlá. Keď videl Miriam, ako mu natešene máva, na Valenta razom zabudol.

– Ako bolo v práci? Niečo nové? – spýtala sa ho Miriam, keď čašník odniesol prázdne taniere.

Na okamih sa zmiatol a znova mu napadol telefonát s Valentom. Snažil sa nepríjemnú myšlienku zahnať. No Miriam si všimla, že sa mračí a už ho natoľko poznala, aby vedela, že ho čosi trápi.

– Až také nové nič, všetko po starom, veľa práce, – odpovedal so silným úsmevom. – Čo máš nové ty? – snažil sa odvieť pozornosť od dusivých myšlienok.

– Nezahováraj, deje sa niečo? – spýtala sa ho opäť. Pozrel na ňu a musel sa usmiať. Všimla si to na ňom. Okrem bývalej kolegyně Vlasty bola jediná, ktorá dokázala spozorovať, že má niečo na duši. Otázka v jej očiach jasne naznačovala, že očakáva pravdivú a nevyhýbavú odpoveď.

Priznal sa, že mu volal Valent.

– Majster Proper? – prekvapila sa Miriam. Nemala Valenta rada.

Bruno sa nad tým pomenovaním zasmial. Vedel, že Miriam ho tak volala. V tejto chvíli mu to pomenovanie doprial.

– Prečo ti volal?

– Naozaj tomu nerozumiem, – krútil hlavou Bruno. – Bolo to o ničom. Také vyrýpavanie.

– Jednoducho ti závidí, – povedala Miriam, – pretože on po tom svojom chválenkárstve tvrdo padol na hubu.

– Kedysi mi hovoril čosi v tom zmysle, že by rád šiel na miesto primára.

– Nech si ide, možno mu ho Káčerík dá.

– No, tam má ešte poriadne dlhú cestu.

– Ostal tam robiť?

– Nevieam.

– A sestra Simulčáková?

– Tá, čo s ním čakala dieťa? Kým som tam bol, robila tam stále, sestry si šepkali niečo také, vraj bola na potrate. A jej manžel chodieval po ňu do práce.

– Ten musel mať teda dobrý žalúdok.

– To veru mal.

Miriam si všimla, že sa Bruno mračí a vedela aj prečo. Položila si ruku na jeho.

– Nehovorme už o Valentovi. Nechcem, aby si mal zlú náladu. Ten patrí do našej zlej minulosti.

Usmial sa, no Miriam sa zdalo, že znova silene.

– Čo máš teda nové v práci? Okrem Valenta!

Pozrel jej do očí. Rád sa tam pozeral. Boli také zvláštne, hlboké... úprimné. Teraz sa ligotali viac, možno od toho vína... čosi mu napadlo, musel sa zasmiať.

– Prečo sa smeješ? – zaujímalo ju. Bruno veľmi o robote nehovoril, zväčša ho otázkami týrala ona.

– Máme tam jednu mladú doktorku. Nastúpila minulý týždeň.

– Hej? – zvedavo zatiahla. Vložila si do úst pražený oriešok.

– A?

– Trochu mi pripomína teba.

– Skutočne?

– Skutočne. Robí niekedy náhlivo a nepremyslene. A občas zase zbytočne bojzlivivo. Presne ako kedysi ty a ako každý nováčik.

– Pamätám si na svoje začiatky, akoby to bolo včera, – zatvárala sa Miriam kyslo. – O Káčeríkovi sa mi sníva minimálne raz za týždeň.

– Ten bol aj mojím zlým snom.

– A čo tá tvoja nová doktorka? – vrátila sa Miriam späť k téme. Nechcela hovoriť o bývalom pracovisku. Kedysi sa ho narozoberali dosť.

– Nič, – mykol plecom Bruno. – Časom sa naučí. Presne tak ako ty.

– Podobá sa na mňa?

Bruno sa zadíval na Miriam. – No, možno... hádam trochu aj hej.

– Len dúfam, že sa do nej nezamiluješ.

– Žiarliš? – potešenie z Brunovej tváre priam žiarilo. Myšlienky na Valenta boli nenávratne preč.

– Neskutočne.

– Nemusíš sa báť, – vystrúhal vážnu tvár. – Mám rád teba a okrem toho predsa vieš, že ja si s podriadenými nezačínam.

– Naozaj? – provokačne sa mu dotkla kolenom stehna.

– Naozaj.

– A čo ja?

– Čo ty?

– So mnou si si predsa začal.

Zamával jej pohárom pred nosom a stíšil hlas. – Po prvé, nebola si moja podriadená, a po druhé, začala si si so mnou predsa ty.

– Ja? – naoko pobúrene zvolala Miriam.

– Ty si si predsa vypila a ty si ma pozvala do svojej izby.

– Nepamätám si to, – chabo sa bránila Miriam.

– Ale tak sa to začalo, – žmurkol na ňu Bruno.

Zaplatili a vyšli do vlhkého počasia. Bruno objal Miriam a kráčali domov.

– O čom premýšľaš? – obrátila sa Miriam na Bruna, keď sa jej zdalo, že pridlho mlčia, – tak si sa ponáhľal z pizzerie.

– Nechcelo sa mi tam byť. Chcel som byť s tebou sám... ako vtedy... v našu prvú noc.

Miriam sa usmiala. Veľa si z tej noci nepamätala. Boli vtedy na lekárskom kongrese, ktorý pokračoval slávnostnou večerou a zábavou. Vtedy si viac vypila a zavesila sa na Bruna. Pozvala ho do svojej izby. Viac si nepamätala, no táto udalosť sa aj tak stala príčinou ich ohovárania a všelijakých rečí na oddelení. Bola rada, že sú obaja odtiaľ preč.

– Hm? Čo si teraz ticho?

– Nevieľ, čo mám povedať. Vieš dobre, že sa na to nepamätám. Nechcem o tom hovoriť, videl si, ako sa to celé napokon na oddelení zvrťlo.

Boli už pri byte. Bruno otvoril a vtiahol ju dovnútra. Objal ju a celým telom sa privinul k nej. Pozrel jej do očí, ktoré žiarili čoraz viac. Tešil sa, lebo tam videl nielen túžbu, ale aj lásku.

– Nehovorím o tej noci v Tatrách, ale neskôr, u teba v byte, keď si odišla z oddelenia.

– Vtedy, keď som zistila, že to ty mi posielaš tajné ľúbostné správy?

Vyzliekol ju z vlhkej bundy a zhasol hlavné svetlo na chodbe.

– Nikdy si nepovedala, čo si si o tom myslela. Na koho si tipovala?

Usmiala sa a rozopla mu gombíky na košeli. Skrehnutými rukami mu objala horúce telo. Pritlačila si pery na jeho, potom sa na chvíľu od neho odtiahla.

– Na nikoho. Vedela som, že si to ty. Jednoducho si to musel byť ty...

O dve hodiny sedeli vo vysvietenej kuchyni, obaja osprchovaní a zakrútení v županoch. Pred sebou mali v šáľkach uvarenú čokoládu a vo vysokých pohároch biele víno.

– Primárovi si povedala, že plánuješ pľúcne opustiť? – spýtal sa Bruno a napil sa vína. Potom svojím plášťom prikryl Miriam bosé nohy, ktoré si opierala o jeho stehná.

– Ešte nie, nechcem to hovoriť, kým nie je všetko isté. Ale povedala som to predsa len niekomu.

– Komu?

– Harrymu Potterovi. Sľúbil, že to nevyzradí. Verím mu.

– Komu? Komu si to povedala?

– Harrymu Potterovi.

– To je kto?

– Kolega Edo.

– Ten Edo Kadlečík? To ho tak voláš? A vie o tom?

– Nevie, ale nesmierne sa na neho podobá. Dúfam, že sa raz nepomýľim a nenazvem ho tak na vizite. Asi by odpadol.

Bruno pokrútil hlavou a schuti sa zasmial. Miriam ho pozorovala a na tvári jej tiež pohrával úsmev. Milovala Brunov smiech. Uvedomila si, že ako odišiel z predchádzajúcej práce, stal sa z neho úplne iný človek. S jasnými očami, príjemným úsmevom, veselým smiechom. Predtým ho vlastne smiať sa ani nepočula a usmieval sa len zriedka. Vždy to bol len zamračený Bruno Záhorecký. Bola vďačná, že je pri nej. Až keď boli z oddelenia preč, mohli sa poznať bližšie a ona odkrývala aj iné stránky jeho povahy. Tešila sa z nich a milovala ho čoraz viac.

Všimol si, že ho pozoruje. Chytil ju za ruku a preplietol im prsty.

– Čo sa deje? Prečo sa tak pozeráš?

– Pozerám sa, ako sa smeješ.

– Je to desivý pohľad? – zažartoval.

– Nie, naopak, snažím sa ho vychutnávať. Vieš o tom, ako málo si sa kedysi smial?

Na krátku chvíľu zvažnel a vrásky na čele napovedali, že myslou zaletel kamsi ďaleko. Potom sa však stratili.

– Viem o tom. Ale nemal som ani dôvod ani chuť.

– Bruno Záhorecký... večne namrzený a nevl'údny...

Zasmial sa. – Naozaj som tak pôsobil?

– Naozaj.

Uľahčene si vzdychol. – To je už minulosť.

Večer, keď už Miriam spala, vyšiel v plášti na balkón. Chlad ho striasol. Oprel sa o zábradlie a zadíval sa do okien okolitých panelákov. Mal zlý pocit. Neopúšťal ho od Valentovho telefonátu, hoci sa ho snažil potlačiť. Tón jeho hlasu, skryté, nevyslovené slová... určite to bude mať nejaké pokračovanie. Vôbec si nevedel predstaviť aké, no mal také nepríjemné tušenie, že tomu vôbec nebude rád.

NA PĽÚCNOM ODDELENÍ

Miriam vyšetrovala na ambulancii starého pána, ktorý mal ťažkosti s dýchaním. Bola s ním jeho dcéra, ktorá si hned' medzi dverami sťažovala, že jej otec nemá rád doktorov a vyšetrenia odmieta. Horko-ťažko ho prehovorila, aby šiel aspoň sem.

Miriam nazrela do karty. Ročník dvadsaťšesť, chorý nikdy nebýval. – Pán Husný, nebojte sa, týrat' vás nebudeme, ale pozrieť sa na vás musíme. Aké máte ťažkosti? Čo vás trápi?

– Nič. A keby aj, nepoviem.

Jeho dcéra prevracala očami. – Pani doktorka, neverte mu.

– Tak ako, pán Husný? – viackrát sa stretla s pacientmi, ktorí zo strachu pred chorobou radšej všetko zapierali.

– Pani doktorka, ale mne nič nie je, – oponoval s bezzubým smiechom pacient.

Miriam ho vyšetrovala, na čo sa pán len usmieval.

– Pán Husný, vyplazte jazyk, – prikázala mu a čakala s vyšetrovacou lopatkou pred jeho ústami.

– Nemám, – odpovedal pohotovo a ústa ani neotvoril.

– Otec! – zlostne do neho drgla za ním stojaca dcéra.

– Nemáte jazyk? – čudovala sa Miriam a trpezlivo vyčkávala.

– Mám len na topánke.

– Ale, otec, no tak, poslušni pani doktorku a otvor ústa, – prikazovala dcéra a nakláňala sa nad otcom.

Miriam sa snažila zapamätať si z práce na pľúcnom oddelení čo najviac. Aby sa jej nestalo, že si pomýli zápal pľúc so zlyhaním srdca... Trpezlivo počúvala na sedeniach, chodila na vizity po všetkých izbách, vedela, že tu bude len krátko a viac sa sem nevráti. V duchu sa usmievala.

Pán Husný sa jej naozaj nepozdával. Poslala ho na röntgen pľúc a dala mu urobiť krvné vyšetrenia.

Vyšetrila ďalších štyroch pacientov a potom zašla za Edom

Kadlečíkom. Bol na ambulancii a študoval v knihe, kam ho volajú na konzíliá.

– Ahoj, – prihovorila sa mu spoza chrbta. – Je niečo?

– Áno, dve som už urobil, ešte ma čakajú dve.

Nakukla mu ponad plece a takmer zhíkla radosťou. – Aj na neurológii?!

– Tichšie, lebo vzbudíš pozornosť, – upokojoval ju naoko dôležito Edo.

– Môžem ísť s tebou?

– Jasné, práve som ťa chcel pozvať.

– Super!

– Obzrieť si svoje budúce pracovisko, no, to je teda vec! – strúhal grimasu Kadlečík.

Buchla ho do ramena. – Nevysmievaj sa mi.

Nechali na ambulancii odkaz, kam idú a pobrali sa na konzíliá.

– Vieš, že som celkom rád, že ideš na tú neurológiu? – spýtal sa jej, keď prechádzali chodbou na ortopedické oddelenie.

– Pozor, ešte tam nejdem, len by som rada šla. Moja najbližšia cesta vedie najprv na pár týždňov na chirurgiu a potom... – vzdychla, – uvidíme.

– Musí sa ti to podariť, ja tomu verím, veď na neurológiu sa hocikto tak nehrnie ako ty. Pre mňa je to doteraz španielska dedina.

– Prečo sa vlastne tešíš, že tam chcem ísť? Hádám ťa veľmi otravujem? – zaujímalo Miriam.

– Poviem ti, keď tam prídeme, ale teraz musíme vybaviť túto paniu tu, – zašli na oddelenie a zavolali ortopéda, ktorý ich volal na konzílium. Povyžvedali sa na ťažkosti pacientky a potom ju vyšetřili. Odporučili liečbu a svoje kroky nasmerovali na neurológiu.

Miriam sa zdalo, že Edo priam predlžuje a zrýchľuje kroky, aby boli čím skôr tam.

– Tak, čo si mi to chcel povedať? – bola nesmierne zvedavá.

Edo chytil vstupné dvere oddelenia. – Zatiaľ len sleduj a počúvaj, potom všetko vysvetlím, – šepol, na tvár si nasadil vážny výraz a spoločne vykročili po chodbe smerom k ambulancii.

Miriam sa zhlboka nadýchla a poobzerala sa.

Neurologické oddelenie... Ten istý nemocničný pach, tie isté chodby a biele vysoké stropy ako na pľúcnom oddelení, no predsa len, tu to vyzerá trochu ináč. Toto je oddelenie, kam ju to ťahá, toto je chodba, ktorou by chcela každé ráno prechádzať... Koľko ju to stálo, kým primár Tichomír zobral vážne jej záujem ísť sem pracovať! Podarí sa jej to?

Vošli do ambulancie. Bola tam jedna lekárka, vysoká štíhla žena, ktorá sa skláňala nad stolom a čosi vysvetľovala sestre.

– Dobrý deň, – pozdravil Edo, potom kývol lekárke, – ahoj.

– Ahoj, – pozrela na nich. Najprv na Eda, potom na ňu.

– To je doktorka Belušová, chodí so mnou na konzíliá, – ukázal na Miriam vedľa seba. Lekárka jej podala ruku. – Skalecká...

– Belušová, teší ma, – narýchlo si obzrela Miriam zaujímavú lekárku. Mala nakrátko ostrihané vlasy s oranžovým melírom a v nose malý piercing. Rýchlo z jej tváre odvrátila zrak.

– Prišli sme kvôli pánu Abencovi, – pokračoval Edo.

– Hej, Peter Abenec, volala som ťa, je to môj pacient, – vybrala z police dokumentáciu a zalistovala v nej. – Opakovane vertigo, bolesti hlavy a poruchy vedomia s kľúčovými stavmi, je tu na diferenciálnu diagnostiku. Máme zopár vyšetrení, MR mozog, EEG, základné laboratórne parametre. Vysoká sedimentácia, CRP, subfebrílie. Dnes ráno sa sťažoval na pokašliavanie, vyšetřila som ho, dýchanie sa mi trochu nezdalo, ale je silný fajčiar... no, neviem.

– Röntgen pľúc má?

Lekárka sa obrátila na sestru. – Už je tu?

Sestra sa otočila ku skrinke so snímkami. – Myslím, že to práve došlo.

– V počítači by to všetko malo byť, aj popis, ale ten, myslím nepotrebujete. Priznám sa, ja som to ešte nevidela.

Edo Kadlečík vzal chorobopis a podávanú snímku. Zavesil ju na negatoskop a pokrútil hlavou. Ukázal na nepravidelný útvar na pľúcach pacienta.

– Vidíš toto?